

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν
ὕπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἅριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτῆσια δραχμαὶ 80. Ἐξέμνηνος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ἑλῶν ἐν γένει
τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 12 Νοεμβρίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 50

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγουμένον —

Μὰ ἡ ἐκπληξή του ἦταν μεγάλη, δ-
ταν εἶδε τὸ γέρο, ποῦ τοῦ εἶχε μιλή-
σει γαλλικά, νὰ τὸν πλησιάζει καὶ νὰ
τοῦ λέει:

— Ἐσὺ νᾶρχεσαι στὸ βασιλιά, ἐγὼ
μιλήσει γιὰ σένα!

Τὸν ἔλυσαν καὶ ἀκολούθησε τοὺς
φρουροὺς τοῦ γεμάτου ἀγωνία. Εἶχ' ἔρ-
θει ἡ στιγμή, ποῦ θὰ κρινόταν ἡ τύχη
του.

Τὰ γόνατά του ἦταν λυμένα, ὅταν
τὸν παρουσίασαν στὸ βασιλιά,
στὸν ἴδιο ἐκεῖνο ἀσχημο γέ-
ρο, ποῦ εἶχε συναντήσει τὸ
πρῶτ. Μόνο ποῦ τώρα εἶχε ἑ-
πισημότερη ἐμφάνιση.

Εἶχε βάλει τὸ δέρμα τὸ
πάνθηρα, διακριτικὸ τῆς φυ-
λῆς του. Στὰ πόδια του τὸ
δύνατα φοροῦσε πλατιέες καὶ
ἀστεῖες μπότες. Καὶ τέλος
στὸ κεφάλι φοροῦσε μιά πέ-
λωρια κάσκα ἀπὸ λυγαριά,
στολισμένη μὲ μαργαριτάρια
καὶ μ' ἓνα ψηλὸ φτερό στρου-
θοκαμήλου.

Μπαί συλλογίζεταν ὁ
Πατατούκας, αὐτὸς ἀσχημο γέ-
ρο, ποῦ εἶχε συναντήσει τὸ
πρῶτ. Μόνο ποῦ τώρα εἶχε ἑ-
πισημότερη ἐμφάνιση.

Καὶ στὴ σκέψη αὐτῇ
τρίχισε ὁλόκληρος.

Ὁ βασιλιάς ὅμως ἔκαμ' ἐν-
νόημα καὶ παρευθὺς ὅλοι ἀπο-
τραδῆχτηκαν. Ἐμείναν μόνο
οἱ δύο φρουροὶ τοῦ Πατατού-
κα, ἀπὸ τῇ μιᾷ μεριά κι' ἀπὸ
τὴν ἄλλη τοῦ βασιλικοῦ θρό-
νου. Ἐμείνε ἀκόμη κι' ὁ διερ-
μηνέας.

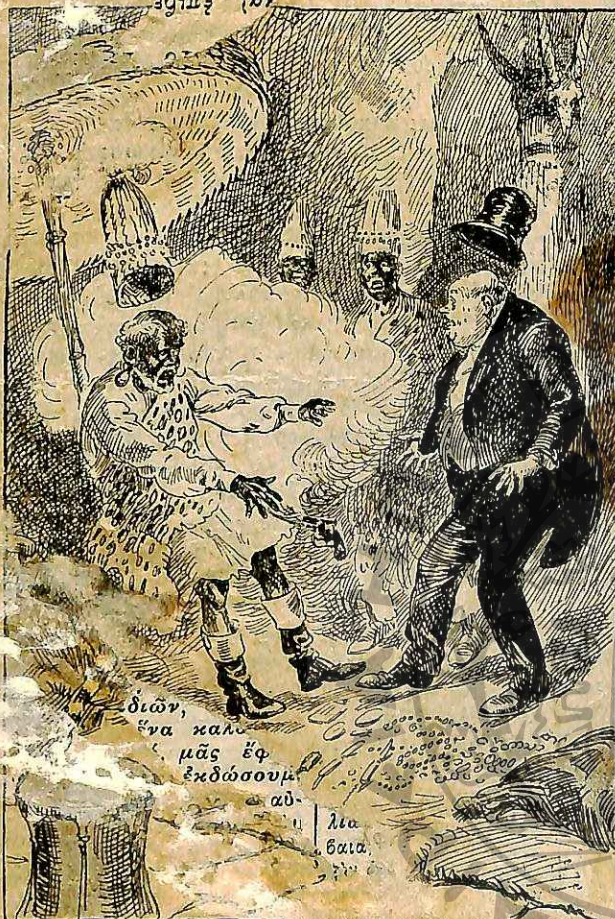
Ἐνῶ ὁ βασιλιάς συλλογι-
ζόταν πρὶν κάμει τὴν πρώτη

του ἐρώτηση, ὁ Πατατούκας ἔκρινε
καλὸ νὰ κερδίσει καιρό. Πῆρε μιὰ στά-
ση γεμάτη ὑποταγή, ἔσκυψε μπροστὰ
στὸ γέρο βασιλιά καὶ δοκίμασε νὰ τοῦ
πάρει τὸ χέρι καὶ νὰ τὸ φέρει στὸ μέ-
τωπό του, καθὼς τὸ ἔκανε ἄλλοτε μὲ
τὸ βασιλιά Τόφρα.

Ὁ γέρος ὅμως τράβηξε ζωηρὰ τὸ χέ-
ρι του κι' ἀρχισε νὰ ρωτᾷ μὲ μιὰ ξε-
ρὴ κι' ἄγρια φωνή. Ὁ διερμηνέας με-
τέφραζε:

— Βασιλιάς ρωτᾷ: Ἦρθες ἐδῶ
κι' ἀνέφερες μαζί σου τὸν γέρο Μοκοκό.

— Ὁ γέρος Μοκοκό ν' ἀπαντήσει ὁ
Πατατούκας: Ἦρθα νὰ φέρω μαζί μου τὸ

Ἐμφανιστὴς ἀκούγεται ἕνας ὁτός... (Σελ. 437, στ. γ')

Μοκοκό. Ἐρχόμενον μάλιστα γιὰ νὰ εἰ-
δοποιήσω τὸν πατέρα του, ποῦ τὸν φαν-
ταζόμουν ἀκόμη βασιλιά τῶν Ἀκουτο-
νάρ, ὅτι ὁ γιός του βροῖσκειται καλὰ
στὴ χώρα τῶν λευκῶν, καὶ ὅτι δὲν ἔ-
χει ὀρεξὴ νὰ γυρίσει ἐδῶ.

Ἡ ἀπάντησις αὐτῇ ἔφερε ἀμέσως πο-
λὺ εὐνοϊκὸ ἀποτέλεσμα στὸ γέρο βα-
σιλιά. Τὸ ρυτιδωμένο πρόσωπό του φω-
τίστηκε καὶ φάνηκε ἓνα χαμόγελο στὰ
χείλη του.

Ὁ Πατατούκας κατάλαβε αὐτὴ τὴν
ἀλλαγὴ καὶ θέλησε νὰ ἐπωφεληθῇ.
Ἐκερέμασε ἀπὸ τὸν ὄμο του τὸ σάκ-
κο του κι' ἀπλώσε χάμω τὰ δῶρα, ἐνῶ

ὁ βασιλιάς ἀνοίγε τόσα τὰ μά-
τια του ἀπὸ τὸ θαυμασμό.

— Δῶρα! δῶρα! εἶπε ὁ δι-
ερμηνέας.

Ὁ γέρος κοίταξε καὶ ψη-
λαφροῦσε μὲ χαρὰ τὰ μικρὰ
παιδιὰ τὰ μαργαριτάρια, τοὺς
σουγιάδες κι' ἰδίως τὰ δύο
ρεβόλβερ. Δίσταζε νὰ τὰ πά-
ρει, ἀλλὰ ὁ παλιὸς παιδαγω-
γὸς τοῦ τὰ πρόσφερε πρόθυμα
ὅλα, ὅλα, ἀκόμη καὶ τὸ δεύ-
τερο περιστρόφο, ποῦ ἔπρεπε
νὰ τὸ κρατᾷ γιὰ τὴν ἀτο-
μική του ἀσφάλεια.

Τώρα ὁ μαῦρος βασιλιάς
γαλοῦσε ὅλος χαρὰ. Ἀνοιγό-
κλεινε τίς λαμπερὲς λεπίδες
τῶν σουγιάδων καὶ στριφογύ-
ριζε τὰ περιστρόφα, σὰν μαί-
μου ποῦ περιεργάζεται πράγ-
ματα μὲ ἀγνωστο γι' αὐτὴν
προορισμό.

Ἐμφανιστὴς ἀκούγεται ἕ-
νας κρότος καὶ μέσα σ' ἓναν
ἄσπρο καπνὸ φαίνεται τὸ σῶ-
μα τοῦ γέρου νὰ κλονίζεται
κι' ὕστερα νὰ πέφτει βαρεῖα
χάμω.

Τί εἶχε γίνῃ;

Ἀπλούστατα αὐτό: Ὁ γέ-
ρος ἀράνης, παίζοντας μὲ τὸ
γεμάτο περιστρόφο, εἶχε πιέ-
σει χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ τὴν

σκανδάλη, τὸ πιστόλι πῆρε φωτιά κι' ἡ σφαῖρα τὸν βρῆκε στὸ στήθος. Ὁ βασιλιάς τῶν Μπαταμπούμ εἶχε σκοτωθεῖ.

Πρὶν ὁ Πατατούκας καταλάβει καλὰ-καλὰ τί εἶχε γίνεи, ἡ καλύδα εἶχε γεμίσει ἀπὸ μαύρους ποὺ εἶχαν ἀκούσει τὸν πυροβολισμό. Ἄλλοι ἔτοιμάζονταν ν' ἀρπάξουν τὸν Πατατούκα, ἄλλοι ὅμως πῆραν τὸ μέρος του κι' ἐτοιμάστηκαν νὰ τὸν υπερασπίσων. Ἐμφινὰ ἐκεῖ μέσα ἐγινε μιὰ μάχη ἀνάμεσα στοὺς Μπαταμπούμ καὶ στοὺς Ἀκουτονάρ.

«Ὁ βασιλιάς συλλογιζόταν...»
(Σελ. 437, στ. α'.)

κουτονάρ. Οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ βρῆκαν εὐκαιρία μὲ τὸ θάνατο τοῦ γέρου βασιλιά, γὰρ νὰ ἐπαναστατήσουν κατὰ τῶν κατακτητῶν.

Μέσα στὴ φασαρία, ὁ Πατατούκας βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ στρίψει καὶ νὰ κρυφτεῖ πίσω ἀπὸ τὸ μεγάλο ψάθινο παρασόλι τοῦ βασιλιά. Ἀπὸ κεῖ μπόρεσε νὰ παρακολουθῇ τὸν ἀγῶνα.

Οἱ Μπαταμπούμ ἦταν περισσότεροι καὶ νικούσαν στὴν ἀρχή. Μὰ ὁ Ἀκουτονάρ ἐκεῖνος, ποὺ εἶχε κάμει τὸ διερχόμενος νὰ παρακολουθῇ τὸν ἀγῶνα.

Σήκωσε ἀπὸ χάμω τὸ ρεβόλβερ, σημάδεψε τοὺς Μπαταμπούμ κι' ἔρριξε καὶ τὶς πέντε σφαῖρες. Πέντε μαῦροι σωριάστηκαν χάμω. Οἱ ἄλλοι τῶν Μπαταμπούμ ἦσαν πολλοὶ καὶ θὰ κινδύνευαν.

Ἡ καλύδα ἀδείασε κι' ὁ Πατατούκας ἔμεινε μοναχὸς του μαζί μὲ τὸ πτώμα τοῦ γέρου βασιλιά. Σκέφτηκε νὰ τὸ σκάσει ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, μὰ ἔξω τὸ πλήθος ἦταν πολὺ καὶ θὰ κινδύνευαν.

Σωστὴ καὶ ἀγρία μάχη εἶχε στηθεῖ

ἀπ' ἔξω ἀπ' τὴν καλύδα. Ὁ Πατατούκας ἔτρεμε δόλοκληρος. Τί θὰ γινόταν, ἂν ὁρμούσαν μέσα καὶ τὸν ἐδῶσαν μόνο του πλάι στὸ σκοτωμένο βασιλιά;

Ἄ, ὁ φτωχὸς δὲν εἶχε πιά ἄλλο κουράγιο. Τὰ γόνατά του λύγησαν καὶ σωριάστηκε λιποθυμισμένος ἀπάνω στὸ πτώμα τοῦ βασιλιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Ἡ κατάκτηση τοῦ Ἀκουτονάρ

Ἀφίσαμε τὸ σύνταγμα Μοκοκὸ κρυμμένο στὸ δάσος ποὺ ἦταν ἀπέξω ἀπὸ τὸ Ἀκουτονάρ.

Οἱ μαῦροι ἀναπαύονταν ξαπλωμένοι στὸν ἥσυχιο, καὶ τὸ ἐπιτελεῖο περνοῦσε ὥρες γεμάτες ἀγωνία κι' ἐκνευρισμό.

Ὁ Μοκοκὸ δὲν κρατοῦσε πιά τὸν ἑαυτό του.

— Νὰ μὴ περιμένουμε περισσότεροι! εἶπε. Ὁ Πατατούκας δὲ γυρίζει πιά.

Οἱ ἄλλοι τὸν κοιτάζαν μὲ τρόμο. Ἀλλὰ τὸ κάτω-κάτω ἴσως εἶχε δίκιο. Ὁ καπετὰν Μάριος μурμουρίσε φουρκισμένος.

— Αὐτὸ τὸ βῶδι δὲν φελά γιὰ τίποτα!... Ἡ πέθανε στὰ πόδια του ἀπὸ τὸ φόβο, ἡ τόχει βάλει στὰ πόδια!

Κι' ὁ Ἡρακλῆς εἶχε τὴν ἴδια γνώμη.

— Τέτοιοι στρατιῶτες δὲν ἀξίζουν πεντάρια! θὰ κάθισε νὰ τὸν σφάζουν σὰν κοτόπουλο. Κι' ὅμως εἶχε δυὸ περσίστραφα!

Ὁ Αὐγουστός ἀρχισε νὰ χάνει κι' αὐτὸς τὴν ψυχραιμία του, νὰ βεβαιώνεται ὅτι κατὰ κάκὸ θὰ εἶχε πάθει ὁ Πατατούκας. Ὁ στρατηγὸς ἀνακοίνωσε στὸ ἐπιτελεῖο τοῦ τὸ σχέδιο τῆς ἐφόδου.

— Θὰ προχωρήσουμε ἀκροβολιστικὰ, κατὰ τὴν νεώτερη τακτική. Θὰ τοποθετήσουμε τὸ πυροβόλο μας σ' αὐτὸ τὸ ὕψωμα καὶ θὰ προσποιηθούμε μιὰ ψεύτικη ἐπίθεση ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ. Οἱ ἐχθροὶ θὰ στραφοῦν ὅλοι σ' αὐτὸ τὸ μέρος καὶ τότε μετὰ μᾶλλον στὴν πόλη ἀπὸ τ' ἄλλο. Σὲ μιὰ ὥρα θὰ τὴν κυριεύσουμε.

Ὁ Μοκοκὸ ἐνθουσιάστηκε.

— Ναί, ναί!... Κάμετε γρήγορα!

Μὰ τὸ ἐπιτελεῖο ἔμεινε σκεπτικὸ κι' ἀναποφάσιστο. Ὁ πρίγκηπας πῆρε τὰ λόρνια καὶ κοίταξε τὴν πατρίδα του. Ὑστερα γύρισε στὸ Μάριο, τοῦ ἔδωσε νὰ κοιτάξει καὶ εἶπε:

— Κοιτάξτε... Καίγεται! Τὰ Ἀκουτονάρ καίγεται!

Ὁ ναυτικὸς κοίταξε καὶ ἀδελώσε:

— Ἀλήθεια καίγεται! εἶπε ὁλόκληρο μέσα στὶς φλόγες.

Ὁ Αὐγουστός ἐπικρίθηκε ἀπάνω ζω-ηρός.

— Ὁρατὰ! εἶπε. Οἱ Ἀκουτονάρ ἔκαμαν ἐπαναστάση.

— Αὐτὸ περιμένα καὶ γώ. Τώρα τὴ δουλειά μας!

— Ἐπιτέλους! φώναξε ὁ Ἡρακλῆς. Παιδιά, ἐτοιμασθῆτε κι' ἐμπρός!

Σ' ἕνα τέταρτο, τὸ σύνταγμα Μοκοκὸ ἦταν στὸ πόδι.

Μπροστὰ-μπροστὰ, ὁ Ποῦμ-Ποῦμ μὲ τὴν τρομπέτα καμαρωτὸς σ' ἕνα ἄλλο-γο, μαζί μὲ δέκα ἐφιππούς μαῦρους, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ ἱππικὸ του.

Σ' ἄλλα ἦταν κι' ὁ Μοκοκὸ κι' ἡ Ἰσλέ. Ὁ Μάριος κι' ὁ Ἡρακλῆς ἔμειναν περὶ, μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι, νὰ προσέχουν τοὺς ἱθαγενεῖς ἀχθό-φόρους. Τέλος, ὁ Αὐγουστός ἔμεινε μαζί μὲ τὸ πυροβολικό. Τρεῖς μαῦροι εἶχαν γυμνασθεῖ καλὰ τὸ χειρισμὸ τοῦ κανονιοῦ.

— Ἐμπρός! φώναξε ὁ Ἡρακλῆς.

— Ἐμπρός! εἶπε ὁ Μοκοκὸ ἀπ' τὴν χαρὰ του.

Ἐκίνησαν.

Σὲ μιὰ ὥρα, τὸ ἱππικὸ τοῦ Ποῦμ-Ποῦμ ἔμπαινε στὴν πόλη, χωρὶς νὰ βρεῖ τὴν παραμικρὴ ἀντίσταση. Ἀπὸ πίσω μῆγε καὶ τὸ πεζικό.

Μὰ μόλις ἔφτασαν στὸ μεγάλο δρόμο τῆς πρωτεύουσας, βρέθηκαν μπροστὰ σὲ μάχη. Οἱ Ἀκουτονάρ κι' οἱ Μπαταμπούμ πολεμοῦσαν μὲ τὰ ὅπλα τους.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

Τὸ μικρὸ Βασιλόπουλο εἶν' ἀρρωστο, τὸ μικρὸ Βασιλόπουλο πεθαίνει... Σ' ὅλες τὶς ἐκκλησίες τοῦ Βασιλείου μέρα νύχτα κἀνε μεγάλες λαμπάδες γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ μικροῦ ἀρρώστου... Οἱ δρόμοι τῆς παλιάς πολιτείας εἶναι σιωπηλοὶ καὶ μελαγχολικοί, οἱ καμπάνες ἐσώπασαν πιά καὶ τ' ἀμάξια πηγαίνουν σιγὰ καὶ φοβισμένα. Τριγύρω στὸ παλάτι, οἱ πολῖτες κοιτάζουν περίεργοι, μέσ' ἀπ' τὰ κάγκελα, τοὺς χρυσοφορεμένους φρουροὺς ποὺ μιλοῦν μὲ ὕψος σοβαρό.

Ὅλο τὸ παλάτι εἶναι ἀνωκάτω. Θαλαμηπόλοι καὶ αὐλικοὶ ἀνεδοκατεβαίνουν τρέχοντες τὶς μαρμάρινες σκάλες. Οἱ διάδρομοι εἶναι γεμάτοι ἀκούλους κι' ὑπασιπαστές, ντυμένους στὸ μετάξι, ποὺ πηγαίνουν ἀπὸ τὸν ἐνα-μίλο στὸν ἄλλο, ζητώντας νέα μὲ χαμηλὴ φωνή.

Μέσα ἀπὸ τὰ τεῖχια φαίνονται οἱ γιατροί, ποὺ συνομιλοῦν κουνώντας τὰ φαρδιά μαῦρα μανίκια τους καὶ σκύδουν ἐπίσημα μὲ τὶς κατασφρές περροῦχες τους. Καὶ κεῖ κάτω, πρὸς τὸ μέρος τῶν σταύλων, χρεμετίζει λυπηρὰ τὸ ἄλλογο. ποὺ τόσο ἀγαποῦσε τὸ Βασιλόπουλο. Οἱ σταυλίτες τὶς χουν ξεχασμένο καὶ

παραπονιέται μπροστὰ στὸ ἀδειανὸ παχνί του.

Κι' ὁ Βασιλιάς; Ποῦ εἶναι ὁ Βασιλιάς; Εἶναι κλεισμένος σὲ μιὰ ἀκρινὴ κάμαρα τοῦ παλατιοῦ ὀλομόναχος... Οἱ μεγάλοι δὲ θέλουν νὰ φαίνονται κλαμένοι. Ἡ Βασίλισσα εἶναι ἄλλο πράγμα... Κάθεται στὸ προσκέφαλο τοῦ ἀρρωστοῦ παιδιοῦ τῆς καὶ τ' ὠρατὸ πρόσωπό της κλαίει, κλαίει ἀπαρηγόρητα μπροστὰ σ' ὅλον τὸν κόσμο, ἀπαράλλαχτα σὰ μιὰ γυναῖκα τοῦ λαοῦ.

Μέσα στὸ δαντελλένιο κρεβδάκι του, τὸ μικρὸ βασιλόπουλο, πῶς λευκὸ ἀκόμα κι' ἀπ' τὰ μαξιλάρια του, εἶναι πλαγισμένος μὲ τὰ μάτια κλειστά. Φαίνεται πὼς κοιμάται. Μὰ ὅχι, τὸ μικρὸ βασιλόπουλο δὲν κοιμάται. Γυρίζει στὴ μισοκλεισμένη μητέρα του καὶ τῆς λέει:

— Γιατί κλαίς; Τὸ φαντάζεσαι σὶ ἀλήθεια πὼς θὰ πεθάνω;

Ἡ βασίλισσα θέλει νὰ ἀπαντήσῃ, οἱ λυγμοὶ ὅμως τῆς πνίγουν τὰ λόγια.

— Μὴν κλαίς, μητέρα. Ἐσχῆς πὼς εἶμαι βασιλόπουλο, κι' ἕνα βασιλόπουλο δὲν πεθαίνει ἔτσι εύκολα.

Ἡ βασίλισσα κλαίει τώρα πῶς πολὺ καὶ τὸ βασιλόπουλο ἀρχίζει τώρα νὰ φοβάται.

— Ὅχι, εἶπε. Δὲ θέλω νάρθῃ ὁ θάνατος νὰ μὲ πάρῃ καὶ δὲ θὰ τὸν ἀφίσω νὰ φθάσῃ ἴσασιν δῶ. Νάρθουν ἀμέσως σαράντα δυνατοὶ λοχχοφόροι, νὰ φρουρήσουν τὸ κρεβδάκι μου. Ἐκατὸ κανόνια νὰ φυλάινε μέρα νύχτα κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου, ἔτοιμα νὰ πάρουν φωτιά. Κι' ἀλοῖμονο στὸ Χάρο, ἂν τολμήσῃ νὰ μὰς ζυγώσῃ!...

Ἡ βασίλισσα δὲ θέλει νὰ χαλάσῃ τὴν καρδιά τοῦ παιδιοῦ. Κάνει ἕνα νόημα. Στὴ στιγμὴ ἀκούγονται βρεῖα κανόνια νὰ κυλοῦν στὴν αὐλὴ καὶ σαράντα δυνατοὶ λοχχοφόροι παρατάσσονται γύρω στὴν κάμαρα. Εἶναι ὅλοι παλαιοὶ στρατιῶτες μὲ γυρίζα μουστάκια.

Τὸ βασιλόπουλο χτυπὰ παλαμάκια καθὼς τοὺς βλέπει. Μάλιστα ἀναγνωρίζει ἕναν ἀπ' αὐτοὺς καὶ τοῦ φωνάζει:

— Λορέν, Λορέν!

Ὁ στρατιώτης προχωρεῖ πρὸς τὸ κρεβδάκι.

— Ἀγαπημένε μου Λορέν, δεῖξε μου τὸ μεγάλο σου σπαθί. Ἄν θελήσῃ ὁ Χάρος νὰ μὲ πάρῃ, πρῆπει νὰ τὸν σκοτώσῃς. Δὲ θὰ τὸν σκοτώσῃς;

— Ναί, βασιλόπουλό μου, ἀπαντᾷ ὁ Λορέν καὶ δυὸ μεγάλα δάκρυα κυλοῦν στὸ γέριό τοῦ πρόσωπό του.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ, ἕνας παπᾶς πλησιάζει τὸ μικρὸ βασιλόπουλο, τοῦ μιλεῖ ὥρα πολλὴ χαμηλόφωνα καὶ τοῦ δείχνει ἕνα σταυρό. Τὸ βασιλόπουλο τὸν ἀκούει καὶ φαίνεται ν' ἀπορῇ.

Ὑστερα, ξαφνικὰ, τὸν διακόπτει:

— Κατάλαβα τί λέτε, μὰ τέλος πάντων δὲ θὰ μπορούσε νὰ πεθάνῃ ἀντὶς γιὰ μένα ὁ φίλος μου ὁ Πέπος; θὰ τοῦ δώσω πολλὰ χρήματα.

Ὁ παπᾶς ἐξακολουθεῖ νὰ μιλεῖ χαμηλόφωνα καὶ τὸ βασιλόπουλο ἀπορεῖ ὅλο καὶ περισσότερο. Ὅταν σῶπασε, τὸ μικρὸ βασιλόπουλο ἀναστέναξε βεβαίως:

— Μὲ πικραίνουν πολὺ αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε, παπᾶ μου, μὰ ἔχω τὴν παρηγοριά ὅτι κεῖ πάνω στὸν Παράδεισο καὶ σὶ Ἄστρα θὰ εἶμαι πάλι βασιλόπουλο. Ὁ Θεὸς εἶναι ἑξιδελφός μου καὶ θὰ μὲ μεταχειρισθῇ βέβαια σύμφωνα μὲ τὴ θέσιν μου.

Καὶ προσθέτει γυρίζοντας στὴ μητέρα του:

— Νὰ μοῦ φέρουν τὰ καλύτερά μου ρούχα. Τὸ χρυσὸ μου χιτῶνιο, τὰ βελουδένια μου σκαρπίνια. Θὰ μῶπ στὸν Παράδεισο σὰ βασιλόπουλο καὶ θέλω νὰ κάνω φιγούρα στοὺς ἀγγέλους.

Τρίτη φορά σκύδει ὁ παπᾶς καὶ ψιθυρίζει σὶ αὐτὴ τοῦ ἀρρώστου παιδιοῦ. Τὸ βασιλόπουλο τώρα τὸν κόβει θυμωμένο:

— Ὅποτε λοιπόν, τίποτα δὲν ἀξίζει, νάναι κανεῖς βασιλόπουλο;

Δὲ θέλει ν' ἀκούσῃ περισσότερα. Γυρίζει ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ καὶ κλαίει πικραμένο...

(Alphonse Daudet)

Μεταφρ. Α. Α. Α.

ΣΕΑΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραδεῖον Νορμέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Κάρρ, Κάρρ, δὲ βλέπεις πὼς πέφτει, πὼς πέφτει.

Τότε εἶδε ὁ Κάρρ πὼς ἐπεφταν χωρὶς διακοπὴ ὡς ἂν πυκνὴ βροχὴ στὸ χῶμα οἱ βελόνες ἀπ' τὰ πεύκα.

— Ναί, τὸ βλέπω, τὸ βλέπω, φώναξε κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ χώνεται βαθύτερα μέσα στὸ δάσος γιὰ νὰ βρῇ τὴν ἄλκη.

Ὁ Σταχτερός ἔτρεχε ἀδιάκοπα ἀνάμεσα στοὺς θάμνους κι' ὁ Κάρρ ἔχασε σχεδὸν τὰ ἴχνη του.

— Κάρρ, Κάρρ, φώναξε πάλι ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Σταχτερός, δὲν νοιώθεις πὼς μυρίζει μέσ' στὸ δάσος;

Ὁ Κάρρ στάθηκε καὶ μυρίστηκε τὸν ἀέρα. Πρωτότερα δὲν τὸ εἶχε παρατηρήσει, ἀλλὰ τώρα τὸ ἐνοιώθει κι' αὐτὸς ὅτι τὰ πεύκα μυρίζαν πολὺ δυνατώτερα ἀπὸ ἄλλοτε.

— Ναί, κι' ἐγὼ τὸ μυρίζομαι, εἶπε.

Ἀλλὰ δὲν ἔχασε καιρὸ γιὰ νὰ κοιτάξῃ ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν αὐτὴ ἡ μυρωδιά, μόνον ἔτρεξε πάλι πίσω ἀπ' τὸν Σταχτερό.

Καὶ πάλι ἡ ἄλκη ἐφυγε ἀπ' ἐμπρός του μὲ μεγαλύτερη γρηγοράδα ἀπὸ πρὶν. Ὁ σκύλος δὲν μπορούσε νὰ τὴν φθάσῃ.

— Κάρρ, Κάρρ, φώναξε πάλι ὕστερ' ἀπὸ λίγο. Δὲν ἀκούς πὼς τρίζουν τὰ δέντρα;

Ἡ φωνὴ τοῦ Σταχτεροῦ ἦταν τώρα τόσο ταραγμένη ποῦ καὶ μιὰ πέτρα θὰ λυπόταν ἀκόμα.

Ὁ Κάρρ στάθηκε γιὰ νὰκούσῃ. Τὰ δέντρα ἔτριζαν ἀδύνατα ἀλλ' εὐδιάκριτα κι' ἀδιάκοπα. Ἦταν κάτι ποῦ μοιάζε μὲ τὸ τικ-τάκ τοῦ ρολογιοῦ.

— Ναί, τὰκούω κι' ἐγὼ πὼς τρίζουν τὰ δέντρα, εἶπε.

Δὲν προχώρησε πιά περισσότερα. Καταλάβαινε ὅτι ἡ ἄλκη δὲν ἤθελε νὰ τὴν παρακολουθήσῃ, ἤθελε μόνον νὰ τὸν κάνῃ νὰ δώσῃ προσοχὴ σὲ κάτι ποῦ συνέβαινε μέσα στὸ δάσος.

Ὁ Κάρρ στεκόταν κάτω ἀπ' ἕνα πεύκο μὲ πυκνὰ καὶ βαρεῖα κλαδιά καὶ χοντρές βαθυπράσινες βελόνες. Παρατήρησε μὲ προσοχὴ τὸ δέντρο καὶ τοῦ φάνηκε σὰ νὰ κουνιόνταν οἱ βελόνες. Ὅταν ὅμως πλησίασε περισσότερο, τότε εἶδε ἕνα πλήθος ἄσπρες κάμπιες ποὺ σέρνονταν πάνω στὰ κλαδιά κι' ἐτρώγαν τὰ φύλλα. Κάθε κλαρί ἦταν σκεπασμένο μὲ τέτοιες κάμπιες, κι' ἀπ' ὅλα τὰ δέντρα ἀκούγόταν τὸ τρίξιμο ποῦ ἔκαναν τὰκούραστα μικρὰ ἐντομα. Χωρὶς διακοπὴ ἐπεφταν κάτω οἱ φαγωμένες βελόνες κι' ἀπ' τὸ φτωχὸ τὸ πεύκο σκορπιζόταν μιὰ τόσο δυνατὴ μυρωδιά ἀπὸ ρετίνι, ποῦ τὸ σκυλὶ δὲν μπορούσε νὰ τὴν υποφέρῃ.

— Αὐτὸ τὸ πεύκο δὲν θὰ κρατήσῃ πολλὲς ἀπὸ τὶς βελόνες του, σκέφθηκε ὁ Κάρρ καὶ ἔρριξε τὴ ματιά του στὸ διπλὰν δέντρο. Κι' αὐτὸ ἦταν ἕνα μεγάλο καὶ ὠραῖο δέντρο ἀλλ' εἶχε τὰ ἴδια χάλια μὲ τὸ πρῶτο.

— Τί νὰ συμβαίνει; σκέφθηκε ὁ Κάρρ. Κρίμα στὰ ὠραῖα δένδρα! σὲ λίγο θὰ χαθῇ ἡ ὁμορφιά τους ἐντελῶς.

Πήγαινε ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο καὶ γύρευε νὰ δῇ τί συνέβαινε.

— Αὐτὸ ἐδῶ εἶναι ἕνα ἔλατο, σκέφθηκε. Δὲν θὰ τόλμησαν οἱ κάμπιες νὰ τὸ πειράξουν.

Ἀλλὰ καὶ τὸ ἔλατο ἦταν γεμάτο κάμπιες.

— Κι' αὐτὴ ἐδῶ εἶναι μιὰ σημύδα. Κι' ἐδῶ ἔχουν ἔρθῃ, βέβαια, βέβαια. Ὁ δασοφύλακας δὲν θὰ εὐχαριστηθῇ ἅμα θὰ ἰδῇ αὐτὸ τὸ πράγμα, σκέφθηκε ὁ Κάρρ.

Χώθηκε βαθύτερα μέσα στὸ δάσος γιὰ νὰ ἰδῇ ὡς ποῦ εἶχε προχωρήσει ἡ καταστροφὴ. Ὅπου κι' ἂν πήγαινε ἀκουγε τὸν ἴδιο κρότο πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, ἐνοιώθει τὴν ἴδια βροχὴ ἀπὸ βελόνες. Δὲν εἶχε πιά ἀνάγκη νὰ σταθῇ καὶ νὰ κοιτάξῃ ἐπάνω. Ἀπὸ τὰ σημεῖα αὐτὰ μόνον καταλάβαινε ὅς ποῦ εἶχε φθάσει τὸ πράγμα. Οἱ κάμπιες

βρίσκονταν παντού ένα γύρω. Τό δάσος έκινδύνευε να φαγωθή δλόκληρο και να μείνη γυμνό.

Στό τέλος έφθασε ο Κάρρ σέ μιὰ μεριά τοῦ δάσους όπου δὲν τοῦ χτύπησε καμμιὰ μυρωδιά τῆ μύτης κι' ἐπὶ οὐδὲν ἦταν ἡρεμα καὶ σιωπηλά. «Ἐδὼ τελειώνει πιά ἡ κυριαρχία τους», σκέφθηκε ὁ σκύλος καὶ στάθηκε γιὰ νὰ ἰδῇ καλύτερα. Ἀλλὰ ἐδῶ ἦταν ἀκόμη χειρότερα ἀπ' ἄλλου. Ἐδῶ οἱ κάμπιες εἶχαν κι' ὄλες τελειώσει τῆ δουλειὰ τους καὶ τὰ δέντρα εἶχαν μείνει γυμνά χωρὶς βελόνες. Ἐμοίζαν μὲ σκελετοὺς καὶ τὸ μόνο ποὺ βρίσκονταν ἐπάνω στὰ γυμνά τους τὰ κλαδιά, ἦταν ἕνα πλῆθος μπερδεμένες κλωστὲς ποὺ τὶς εἶχαν ἀφήσει οἱ κάμπιες καὶ τὶς εἶχαν μεταχειριστεὶ γιὰ δρόμους καὶ γιὰ γέφυρες όταν ἤθελαν νὰ πᾶνε ἀπὸ τὸ ἕνα κλαδί στ' ἄλλο.

Ἐκεῖ-πέρα, κάτω ἀπὸ τὰ νεκρὰ δέντρα, στεκόταν ὁ Σταχτερὸς καὶ περίμενε τὸν Κάρρ. Δὲν ἦταν ὅμως μοναχὸς του. Δίπλα του στέκονταν τέσσερις ἀκόμη ἄλλες, οἱ πὺδ ἡλικιωμένες κι' οἱ πὺδ ἐπίσημες τοῦ δάσους. Ὁ Κάρρ τὶς γινώριζε καλά. Ἦταν ἐκεῖ ὁ Γυρτόραχος, μιὰ ἄλλη μικρὴ ἀλλὰ μὲ μεγαλύτερη καμπούρα ἀπ' ὄλες τὶς ἄλλες, κι' ὁ Μεγαλόπρεπος ποὺ ἦταν ἡ πὺδ ἐπιδητικὴ ἄλλη τοῦ δάσους. Πάρα-πέρα στέκονταν ὁ Ἀνεμοχαίτης μὲ τὸ χοντρό του δέμα καὶ τῆ μακρυὰ του χαλτῆ, καὶ κοντά του ὁ Γιγαντοδύναμος, μιὰ γριὰ ἄλλη μὲ ψηλὰ πόδια ποὺ ἦταν φοδερὰ φιλόνηκη καὶ εὐερέτιστη, ἀλλὰ εἶχε φάει τὸ περασμένο φθινόπωρο μιὰ σφαῖρα στὸ δεξί της πόδι καὶ τώρα δὲν μπορούσε πιά νὰ παλέψῃ.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί συμβαίνει ἐδῶ μέσα στὸ δάσος; ρώτησε ὁ Κάρρ όταν πλησίασε τὶς ἄλλες ποὺ στέκονταν ἐκεῖ μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι καὶ κρεμασμένο τὸ ἐπάνω χεῖλος, καὶ φαίνονταν πολὺ συλλογισμένες.

— Κανείς δὲν ξέρει τί συμβαίνει, εἶπε ὁ Γυρτόραχος. Οἱ κάμπιες αὐτὲς ἦταν ἡ πὺδ ἀδύνατη φυλὴ ποὺ ζοῦσε μέσα στὸ δάσος, καὶ δὲν εἶχαν βλάψει ποτὲ κανένα. Τὰ τελευταῖα χρόνια ὅμως πλήθυναν υπερβολικὰ καὶ τώρα φαίνονται σὰ νὰ βάλθηκαν νὰ καταστρέφουν ὅλο τὸ δάσος.

— Ναί, τὸ δάσος ἔχει χάλια, εἶπε ὁ Κάρρ, καὶ καθὼς βλέπω, μαζεύτηκαν οἱ πὺδ σοφοὶ ἐδῶ γιὰ ν' ἀποφασίσουν τί θὰ γίνῃ, κι' ἴσως βρῇκαν κι' ὄλες μιὰ λύση.

— Όταν εἶπε ὁ Κάρρ αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Γυρτόραχος σήκωσε ψηλὰ μὲ μεγάλη ἐπισημότητα τὸ βαρὺ του κεφάλι, κούνησε τὰ μακρυὰ αὐτιά του καὶ εἶπε:

— Σὲ φωνάξαμε ἐδῶ, Κάρρ, γιὰ νὰ μᾶς πῆς ἂν ξέρουν τίποτε οἱ ἄνθρωποι

γι' αὐτὴν τὴν καταστροφὴ τῶν δέντρων. — Ὅχι, εἶπε ὁ Κάρρ, δὲν ξέρουν τίποτε γιὰ τὴ δυστυχία ποὺ μᾶς βρῇκε. Τόσο βρθεῖα μέσα στὸ δάσος δὲν μπαίνει κανεὶς παρὰ μόνο τὴν ἐποχὴ τοῦ κυνηγιοῦ.

— Ἐμεῖς οἱ γεροντότεροι τοῦ δάσους, εἶπε ὁ Μεγαλόπρεπος, δὲν πιστεύουμε

ὅτι τὰ ζῶα θὰ μπορέσουν νὰ ἐξολοθρεύουν τὶς κάμπιες.

— Κι' ὅμως ἡ δυστυχία ποὺ θὰ μᾶς βρῇ θὰ εἶναι μεγαλύτερη ἀπ' αὐτὴν, εἶπε ὁ Ἀνεμοχαίτης. Δὲν θὰ ἔχουμε πιά ἡσυχία μέσα στὸ δάσος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

N.

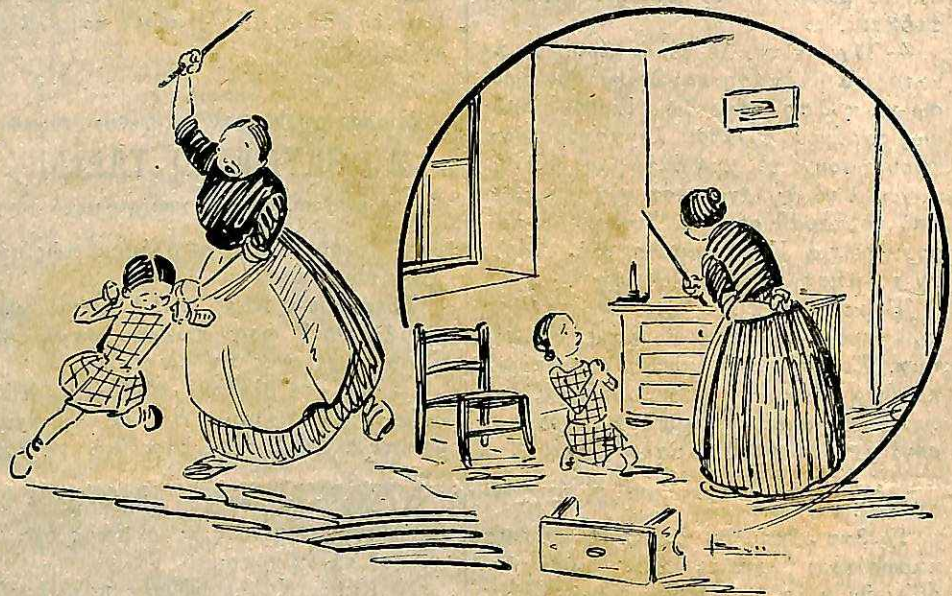
Ἔτσι σὲ μιὰ στιγμή ἐξηγήθηκαν ὅλα, ὅλα. «Ἐγινε φῶς» καθὼς λένε. Κι' ἀφοῦ πέρασε ἡ πρώτη ἐκπληξή, οἱ γονεῖς κι' οἱ ἄλλοι ὅλοι κυριεύθηκαν ἀπὸ μεγάλο θυμό. Γιὰ φαντάσου, τὰ παλιόπαιδα! Νὰ τοὺς προξενήσουν τόση ἀγωνία καὶ τόσο φόβο! Νάναστατώνουν τὶς ἀρχὲς καὶ τὴν πόλη, νὰ ξεσηκώνουν ὅλο τὸ στρατό! Καὶ τί ρεζίλι κι' αὐτοὺς «μεγάλους» ποὺ πιστεύαν πὼς εἶχαν νὰ κάμουν μὲ συμμορία ἀληθινὴ!

Πρώτῃ ἡ κυρὰ-Κωσταντινὰ ἀρπάξε τὴ Φεβρονία:

— Ἐλα μὴ δῶ! Ἐλα δῶ!

Σὰ νὰ τὸ ξερε, δὲν εἶχε ἀφήσει καθόλου ἐκείνη τὴ βέργα, ποὺ τὴν εἶχε πάρει όταν βγῇκε νὰ βρῇ τὴν κόρη της καὶ νὰ τὴ δειθῇ ἐπειδὴ ἀγοῦσε. Καὶ σὰ νὰ ἦταν ἡ ἴδια ὥρα, τὴν ἄρχισε βεργιές. Νὰ καὶ τούτῃ, νὰ καὶ κείνῃ. Ποῦ σὲ πονεῖ καὶ ποῦ σὲ σφάζει!

— Ἐγὼ σ' ἔστειλα νὰ μοῦ πάρῃς πετρέλαιο, τῆς ἔλεγε, καὶ σὺ μοῦ βγῇ-κες λησταρχίνα; Νά! νά! νά!

Τοῖριζε ἡ κακομοῖρα ἡ Φεβρονία μὰ κανέναν δὲν τὴ λυπόταν. Καλὰ τῆς ἔκανε ἡ μάννα της, ἔλεγαν ὅλοι. Ἀκούς ἐκεῖ, τὸ παλιόκριτσο! Ποῦ καταντήσαμε!

Ἡ κυρὰ-Κωσταντινὰ, δέροντας ὁλοένα, τραβοῦσε τὴν κόρη της πρὸς τὸ σπῆτι τους. Μιὰ στιγμή, σὰ νὰ κουράστηκε τὸ χέρι της, στάθηκε. Μ' ἄξαφνα:

— Ἀμὴ τὸ πεντόδοχαμο; ρώτησε. Τί τόκανε;

— Τόχασα!.. Μοῦπρεσε καὶ τόχασα... μουρμούρισε ἡ μικρὴ.

— Τόχασες; ἄφρισε πάλι ἡ κυρὰ-Κωσταντινὰ. Νά! νά! νά!..

Καὶ ξανάρχισε τὶς βεργιές. Ἔτσι σ' ὅλο τὸ δρόμο ὡς τὸ σπῆτι.

Ἐκεῖ ὅμως ἡ Φεβρονία, μετανοημένη, ἔπεσε στὰ πόδια τῆς μάννας της, τῆς φίλησε τὰ χεῖρα καὶ τῆς δοκίστηκε πὼς ποτὲ, ποτὲ πιά δὲν θὰ ξανάβγαине λησταρχίνα. Ἦταν ἡ πρώτη κι' ἡ τελευταία φορὰ.

Πείστηκε ἡ κυρὰ-Κωσταντινὰ, σχώρεσε τὴ Φεβρονία καί, ὅστερ' ἀπὸ τὸ ξύλο, τῆς ἔδωσε νὰ φάῃ καὶ ψωμί, γιὰ τὴ κακομοῖρα ἡ «ψυχονόρη» εἶχε νὰ βάλῃ μπουνιὰ στὸ στόμα της ἀπὸ τὰ πόγεμα καὶ ψοφοῦσε τῆς πείνας...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΟΓΔΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΝΕΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΟΥ 1928

ΑΘΩΣ σὰς εἶπα καὶ στὴν Πρόσκλησή μου, τὸ Ξεσπάθωμα τοῦ 1927 δὲν ἦταν ὅπως τὸ περίμενα. Γι' αὐτὸ κι' ἡ ἐλπίδα ποὺ εἶχαμε νὰ καθιερώσουμε τὸ δωδεκάσελιδό μὲ μιὰ μικρὴ αὐξηση τῆς συνδρομῆς, δὲν μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ τώρα. Τὸ ἀναβάλλομε γιὰ τὸ 1929. Μὲ τὴν ἐλπίδα πάλι πὼς θάναί ζωοφότερο, ἀποτελεσματικώτερο, τὸ Ξεσπάθωμα τοῦ 1928 ποὺ προκηρύσσεται σήμερα.

ὑποθέτω πὼς δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο. Ἡ «Διάπλασις» τοῦ 1928 θὰ εἶναι τόσο ἐλκυστικὴ! Θὰ ἔχῃ ἕνα θαυμάσιο, παλιὸ ἀλλ' ἀγνωστο στὴ νέα γενεὰ μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Βέργου. Θὰ ἔχῃ ἕν' ἄλλο ἔργο ἀγγλικὸ μυθιστόρημα ποὺ θὰ φέρῃ ἐποχὴ. Θὰ ἔχῃ ἕνα ἀστείωτο, ξεκαρδιστικὸ μυθιστορημάκι τῆς κυρὰ-Μάρθας γιὰ μικροὺς καί... γιὰ μεγάλους. Θὰ κάμῃ τρεῖς «Κυριακές». Καί, τὸ σπουδαιότερο, θὰ

γιορτάσῃ τὴν Πεντηκονταετηρίδα της μὲ Χορὸ, Φιλολογικὴ Ἀπογευματινὴν, Πανηγυρικὸ Φυλλάδιο κτλ. Δὲν νομίζετε πὼς αὐτὰ εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ τραβήξουν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ παιδιῶν ποὺ δὲν εἶναι συνδρομηταί, ὥστε νὰ γίνουν; Φτάνει νὰ τοὺς μιλήσετε σεῖς ὅπως πρέπει, νὰ τὰ κατηχήσετε. Καὶ νὰ μὴν ἀπελπισθῇτε ἀπὸ τὴν πρώτη τυχὸν ἀποτυχία. Παρὰ νὰ ἐπιμένετε, νὰ τὸ κάμετε δουλειὰ, νὰ μὴν ἡσυχάσετε παρ' ἀφοῦ ἐπιτύχετε τὸ σκοπὸ σας, ἀφοῦ μοῦ γράψετε ἕνα τουλάχιστο νέο συνδρομητὴ. Γιατί κι' ἕνας ἀρκεῖ, ἂν ὅλοι μοῦ κάμετε ἀπὸ ἕνα. Ὁ ἀριθμὸς τους θὰ διπλασιασθῇ. Καί, τότε θάχω μιὰ βάση γιὰ νὰ προσβῶ, ἀπὸ τοῦ χρόνου, στὴν καθιέρωση τοῦ δωδεκάσελιδου μὲ μιὰ μικρὴ αὐξηση τῆς συνδρομῆς. Ἀλλοιῶτα, θὰ βρεθῶ στὴ σκληρὴ ἀνάγκη νὰ καταργήσω καὶ τὸ μηνιαῖο δωδεκάσελιδό καὶ νὰ ἐκδίδω μόνο τέσσερα τὸ χρόνο.

Γιὰ τοὺς νέους μου φίλους, ποὺ δὲν τὰ ξέρουν ἀκόμα πρέπει νὰ ἐξηγήσω ἐδῶ γενικώτερα τὸν σκοπὸ αὐτοῦ τοῦ Διαγωνισμοῦ. Στὸ Ε' κεφάλαιο τοῦ Ὀδηγοῦ θὰ ἔχουν διαβάσει τὰ ἑξῆς: «Ἐπεκράτησε στὸν κύκλο τῆς Διαπλάσεως, νὰ ὀνομάζεται Ξεσπάθωμα ἡ ἐγγραφή νέου συνδρομητοῦ ἀπὸ ἄλλον συνδρομητὴ ποὺ φροντίζει μὲ ἀγάπη γιὰ τὴ διάδοση τοῦ περιοδικοῦ μας. Καὶ γιὰ νὰ υποβάλῃ καὶ νὰ ταμειωθῇ τὸν εὐγενικὸ αὐτὸ ζῆλο τῶν φίλων της, ποὺ γίνεται πρὸς ἕνα ἐνός μεγάλου καλοῦ στὸν παιδικὸ κόσμον καὶ γενικὰ στὴν κοινωνία, ἡ Διάπλασις ἰδρύει τὸν Διαγωνισμὸ Ξεσπαθώματος». Πραγματικῶς, τὸ Ξεσπάθωμα εὐεργετὲι ἀμέσως τὸν παιδικὸν κόσμον κι' ἐμμέσως τὴν κοινωνία, γιὰ τὴν δίδει ἕνα περιοδικὸ ποὺ ἡ μορφωτικὴ του δύναμις εἶναι ἀπ' ὅλους ἀναγνωρισμένη. Ἀλλὰ πρέπει τώρα νὰ προσθέσω καὶ τοῦτο: ἂν ὑπάρχῃ, ἂν ἔχῃ ἀκόμα τὸ περιοδικὸ αὐτό, εἶναι μόνο ἀπὸ τὸ Ξεσπάθωμα.

Χωρὶς αὐτό, ἡ Διάπλασις θάναγκαζόταν νὰ διακόψῃ τὴν ἐκδοσὴ της. Γιατί, μεγαλώνοντας, σιγὰ σιγὰ οἱ παλαιοὶ συνδρομηταί της θὰ τὴν ἀφῇσαν ὅλοι καὶ νέοι δὲν θὰ ἐρχόνταν νὰ τοὺς ἀντικαταστήσουν. Καὶ τοῦτο πάλι γιὰ τὴν, καθὼς ξέρετε, ἡ Διάπλασις οὐτε ἀγγελίες στὸν τύπο δημοσιεύει, οὐτε οὐκλήσεις στοὺς τοίχους κολλᾷ, οὐτε πράκτορας, ἀνταποκριτὰς κι' ἀντιπροσώπους ἔχει. Οἱ πράκτορές της, οἱ ἀνταποκριταί της, Σ' αὐτοὺς ἔχει ἀναθέσει τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ἰδιοῦ τοῦ συνδρομητοῦ. Ξεσπαθώνουν αὐτοί: ὕψος τῆς διαδόσεως της καὶ τὴν ἡλικίαν της. Ξεσπαθώνουν αὐτοί: ὕψος τῆς διαδόσεως της καὶ τὴν ἡλικίαν της. Ξεσπαθώνουν αὐτοί: ὕψος τῆς διαδόσεως της καὶ τὴν ἡλικίαν της.

Ἰδοὺ καὶ οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ. Τοὺς ἔχει κι' ὁ Ὀδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ, ἀλλὰ βάξω ἐδῶ τοὺς κυριωτέρους, γιὰ νὰ τοὺς μάθουν οἱ νέοι συνδρομηταί ποὺ δὲν ἐγγράφτηκαν ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου καὶ νὰ μπορέσουν κι' αὐτοὶ νὰ ξεσπαθώσουν.

ΟΡΟΙ ΤΟΥ 28ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Α'. — Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶναι ἐτήσιος. Ὁ ἀρχιστὴν τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1927, θὰ λήξῃ τὴν 30 Νοεμβρίου 1928 καὶ θὰ περιλάβῃ ὅλους ὅσοι, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, θὰ ἔχουν ἐγγράφῃ νέους συνδρομητὰς ἐτησίους, ἑξαμηνίους ἢ τριμηνίους.

Β'. — Οἱ ἐγγράφοντες νέους συνδρομητὰς λογαριάζονται ὡς διαθέντες τόσα φυλλάδια, ὅσα θὰ σταλοῦν ἐν ὅλῳ πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφέντας μέχρι τῆς λήξεως τῆς συνδρομῆς των.

(Δηλαδή, ὁ ἐγγράφων ἐτήσιον συνδρομητὴν λογαριάζεται ὡς διαθέντας 52 φυλλάδια· ὁ ἐγγράφων ἑξαμηνίον 26 φυλλάδια· ὁ ἐγγράφων τριμηνίον, 13 φυλλάδια· δύο συνδρομητὰς ἐτησίους, 104 φυλλάδια κτλ.).

Ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ τὰ βραβεῖα θ' ἀπονέμονται ὡς ἑξῆς: **Βραβεῖον Πρώτης Τάξεως** :—Τὸ βραβεῖον τοῦτο θ' ἀπονέμῃται πρὸς δεκαπέντε μόνον, ἴτοι ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928, θὰ ἔχουν διαθέσει τὰ περισσότερα φυλλάδια, (πάντος ὅμως ὄχι ὀλιγώτερα τῶν 520.)

Ἐάν δὲ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι θὰ ἔχουν διαθέσει τὸν ἴδιον ἀριθμὸν φυλλῶν μὲ τὸν τοῦ 15ου βραβευομένου, θὰ βραβευθῶν καὶ ὅσοι αὐτοί, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι. Ἐξ αὐτῶν ὅλων, ὁ διαθέσας τὰ περισσότερα φυλλάδια, θὰ κηρυχθῇ Κορυφαῖος, θὰ δημοσιευθῇ δὲ εἰς τὴν Διάπλαιν ἡ εἰκὼν του, καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν βραβευομένων, ἂν, ἐννοεῖται, στείλουν τὴν φωτογραφίαν των. (Ἄν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον λάβουν μέρος καὶ μικροὶ Σύλλογοι ἢ Ὀμάδες συνδρομητῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργούντων θὰ ἀνακηρυχθῇ χωριστὰ καὶ Κορυφαῖος τῶν Ὀμάδων.)

Εἰς τοὺς τυχόντας Πρώτης Τάξεως Βραβεῖον, πλὴν τῆς δημοσίευσως τῆς εἰκόνος των, θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδοδόμενων, κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευομένου (ἴτοι μόνον τοῖσι Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης, ἡ συνδρομὴ Διαπλάσεως τοῦ ἐπιόντος ἔτους, ἀλλὰ τίποτε ἄλλο ἐκτός αὐτῶν.)

Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν φυλλῶν, τὰ ὅποια διέθεσεν ἑκάστος: καὶ ὁ μὲν κορυφαῖος θὰ ὑπολάβῃ 80 λεπτὰ δι' ἐκάστην δεκάδα φυλλῶν, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταύτης λεπτὰ 60. (Παραδείγματος χάριν: ὁ διαθέσας 1500 φυλλάδια, ἂν μὲνεῖται Κορυφαῖος, θὰ παραγγεῖλῃ βιβλία ἀξίας δραχ. 120 (1500×80), ἂν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, δραχ. 90 (1500×60).)

Βραβεῖον Δευτέρας Τάξεως :—Ἡ τάξις αὕτῃ θὰ περιλάβῃ ἐκείνους οἱ ὅποιοι, μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928, θὰ ἔχουν διαθέσει ἀριθμὸν φυλλῶν μέχρι τοῦ ἡμίσεος τουλάχιστον τοῦ τελευταίου τῶν λαβόντων βραβεῖον Α' Τάξεως.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθῶν, καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν των, οἱ ἐκιοσιπέντε πρώτοι κατὰ σειράν, οἱ ὅποιοι θὰ ἔχουν διαθέσει τὰ περισσότερα. Ἐάν δὲ συμπέσῃ ὁ εἰκοστός πέμπτος νὰ ἔχῃ διαθέσει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν φυλλῶν μ' ἕνα ἢ περισσότερους ἐκ τῶν ἐπομένων, τότε θὰ συμπεριληφθῶν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ Δεύτερον Βραβεῖον καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν καὶ ὅλων τούτων, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι.

Καὶ πρὸς τούτους θὰ σταλοῦν βιβλία κατ' ἐκλογὴν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδοδόμενων, μὲ μόνον τὴν διαφορὰν, ὅτι ὁ μὲν πρῶτος τῆς Τάξεως θὰ ὑπολάβῃ 60 λεπτὰ δι' ἐκάστην δεκάδα φυλλῶν, οἱ δὲ λοιποὶ λεπτὰ 40.

Ἐπαινος :—Ἐπαινος θ' ἀπονέμῃται πρὸς πάντας τοὺς λοιποὺς καὶ θὰ τοῖς σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία κατ' ἐκλογὴν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδοδόμενων, ἀξίας 30 λεπτῶν δι' ἐκάστην δεκάδα φυλλῶν.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

1. — Ἐκτός ἐτησίων συνδρομητῶν δύναται τις νὰ ἐγγράφῃ καὶ ἑξαμηνίους καθὼς καὶ τριμηνίους. Πᾶσα παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπαραίτητως ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

2. — Ἐφ' ὅσον ἐγγράφῃ τις συνδρομητὰς, πρέπει νὰ στείλῃ ἐκάστοτε τὰς διευθύνσεις των καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των, ἂνεν ἀναβολῆς, χωρὶς δηλαδὴ νὰ περιμένῃ νὰ ἐγγράφῃ καὶ ἄλλους διὰ νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.

3. — Ἐγγραφή νέου συνδρομητοῦ διὰ νὰ λογαριασθῇ ὡς ξεσπάθωμα, πρέπει ὁ γράφων αὐτὸν νὰ ἔχῃ πληρώσει τὴν συνδρομὴν του καὶ διὰ τὸ ἴδιον ἔτος. Δὲν εἶναι ὅμως ἀνάγκη νὰ ἔχῃ καὶ ψευδώνυμον.

4. — Ἡ ἐγγραφή ἀπορροῦ λογαριάζεται ὡς Ξεσπάθωμα τοῦ καταβάλλοντος τὴν συνδρομὴν του. Ἐπίσης θεωρεῖται Ξεσπάθωμα τοῦ ἐμβάζοντος τὸ ἀντίτιμον συνδρομῆς καὶ ἡ ἐντός τοῦ ἴδιου ἔτους ἀνανέωσις τριμηνίου ἢ ἑξαμηνίου συνδρομῆς νέου συνδρομητοῦ, ἐγγραφέντες τὸ πρῶτον εἴτε ἐπ' αὐτοῦ εἴτε ὑπ' ἄλλου. (Ἡ ἀπευθείας ὅμως ἀνανέωσις τῶν τριμηνίων ἢ ἑξαμηνίων δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ Ξεσπάθωμα.)

ΚΑΝΩΝ ΓΕΝΙΚΟΣ : Ἀπαγορεύεται πᾶσα μεταβίβασις καὶ μεταγραφή Ξεσπαθώματος. Αἰτήσεις συνδρομητῶν ἢ Συλλόγων καὶ ἐγγραφέντων ἢ ἑκείνων, γενόμενοι ὑπ' ἄλλου οἰουδήποτε καὶ λαμβάνοντα ὑπ' ὄψιν. Οἱ ἐγγράφοντες ἐπομένως συνδρομητὰς ἐν ὀνόματι Συλλόγου, ὀφείλουν νὰ τὸ δηλώνουν ἐκάστοτε συγχρόνως μὲ τὴν παραγγελίαν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν ἀκόμῃ μόνον οἱ ἐξῆς
πέντε : 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ
19ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 25,
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν
καὶ δραχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1926)
υπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 33 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἄρραφος δρ. 80 καὶ ραμμένους
δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἀνω τιμὰς : διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
δραχ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 15
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερι-
κὸν δρ. 23 εἴτε ἄρραφος εἴτε
ραμμένος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 235ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 12 Ἰανουαρίου)

732. Δεξιόχειρος
Πόλῃ στὴν Ἀρμενίᾳ τὸ πρῶτό μου,
Τάλλο μου πρόθεσις δηλοῖ.
Κι' ἔνα κοινὸ καρπὸ τὸ σύνολο
Τῶν Τροπικῶν ἀποτελεῖ.

733. Δεξιόχειρος-Μεταγραμμα-
τισμός

Ἐνα βουνὸ στὴν Ἀττικὴν
Μ' ἀντωνυμίᾳ κτητικῇ
Τὸ συνεγώνεις κι' ἐπειτα
Τὸ μεταγραμματίζεις,
Κι' ἄλλο βουνὸ περίφημο
Μὲ τοῦτο σχηματίζεις.

734. Μεταγραμματισμός
Βγάλε τὰ καὶ βάλε Νι
Καὶ θὰ ἴδῃς σὲ μιὰ στιγμή
Τὸ νησί νὰ μᾶς ἀφήσῃ
Καὶ γερὸ νάναψηδισσῇ.

735. Αἵνιγμα Δημῶδες
Τὰ βουνὰ ἀσπρίσανε,
Τὰ ποτάμια τρέχουνε,
Οἱ μύλοι δὲν ἀλέθουνε.

736. Ψαροκόκκαλον

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερί-
σκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νάνα-
γινώσκωνται κατὰ σειρὰν :

Ἀρχαῖος θεὸς, βασιλεὺς τῆς
Κρήτης, γεωγραφικὸς ὅρος, μα-
θητὴς τοῦ Χριστοῦ, μέλος τοῦ
σώματος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ση-
μεῖον τοῦ ὀρίζοντος, βασιλεὺς
τῶν Ἑβραίων.

737. Ἀπογραφή

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

738-742. Φωνηεντογράφοι.
Δι' ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνῆ-
εντος, ὁσαοδήποτε φορὰς ἐπα-

ναλαμβάνομένου, μεταξὺ τῶν κά-
τωθι συμφῶνων, τῶν ὁποίων ἡ
τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται
νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθῶν
πέντε λέξεις :

ταμψ, τολτ, χδερ, λφξγ,
λτρμστ.

743. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης
τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων,
τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρί-
τον τῆς τρίτης καὶ καθ' ἑξῆς ἀπο-
τελοῦν ἀρχαῖον λυρικὸν ποιητὴν :

1, Στάσιμον ὕμνω· 2, Μέγας
γλύπτης· 3, Ἐπαρχία τῆς Πελο-
ποννήσου· 4, Μούσα· 5, Βασι-
λεὺς τῆς Μακεδονίας· 6, Περιφη-
μος πορθιμός· 7, Βασιλεὺς τῆς
Σπάρτης· 8, Τυραννὸς τῆς Κο-
ρίνθου· 9, Βασιλεὺς τῆς Βαβυ-
λώνος· 10, Μέγας νεοέλλην ποιη-
τής.

744. Φωνηεντολίκον

745. Γεῖφος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
746. Charade

Le chat adore mon premier ;
Gardez-vous bien de mon der-
nier
Qui peut vous causer du dom-
mage.

Quant à mon entier
L'hiver surtout c'est un ami
[de votre nez.
Μαρουσιωτάκι]

747. Double Acrostiche

A la place des choses saintes (de l'Eglise
tholique) l'une accompagne
l'autre.

Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

748. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

749. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

750. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

751. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

752. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

753. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

754. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

755. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

756. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

757. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

758. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

759. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

760. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

761. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

762. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

763. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

764. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

765. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

Τὸ πρῶτιστον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέω-
σις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλά
στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα).
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέ-
ξις, μὲ παχὰ δέστοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ
μὲ μεφαλαιὰ δρ. 1.

Ἡ προληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

743. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

744. Φωνηεντολίκον

745. Γεῖφος

746. Charade

747. Double Acrostiche

748. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

749. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

750. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

751. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

752. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

753. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

754. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

755. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

756. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

757. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

758. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

759. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

760. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

761. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

762. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

763. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

764. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

765. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

766. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

767. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

768. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

769. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

770. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

771. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

772. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

773. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

774. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

775. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

776. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

777. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

778. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

779. Αἰφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

Μαγαλή, θυμᾶσαι τῆς Καίριας τῆς
τῶν πόλεμο ;

Μαγαλή, θυμᾶσαι τὸ φίδι ;

Ελλίψω νὰ μὴν πεῖτε ὄχι.

Δ/σις : Madame Mavroides, pour Mlle
Caitina, 4 Avenue Camoëns 4, Paris XVI
(France).

Κολοκυθόσπορε, σὲ κτύπησε καὶ σένα ὁ-
στρακιά· μάθε το, Παπαγεωργίου δὲν
εἶναι

Μοναχοκόρη, Σαπουνόφουσα, Λά-
ουρα, εὐχαριστῶ· Στείλει.

Τροκέντα, Σφίγξ, στείλει τετραδιά-
κια Δ/σις : Κυρίαν Ἀθανασίου, Κοραή 74,
Βόλον.

Παραδοῦν μαθητὰ Στενογραφίας κατ'
οἶκον. Ἐκράθησις ἐντὸς διημέρου. Ἐ-
πιδεκτικοὶ μαθήσεως τοῦλάχιστον τελειό-
φοιτοὶ Γυμνασίων ἢ ἀντιστοίχων σχολῶν.
Γράψατε Φαρμακίδου 36, Ἀθήνας.

Οἱ ἀλλασσόντες κατοικίαν
συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των
διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας,
ἀποστελλόντες καὶ δραχμ. 5 διὰ
τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταβίτσας.
Ἄλλως δὲν εὐδυνώμεθα διὰ τὴν
ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν προεξέσει ἀριθμοὺς,
ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ
τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος
τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης,
(μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 30 (10 καὶ
12).

Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, μυθι-
στορημα Γρ. Εξενοπούλου (μὲ 24
εἰκόνας) δρ. 17,50 (5,50 καὶ 7,50)

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπερι-
φορᾶς, δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (μὲ
20 εἰκόνας) δρ. 25. (6 καὶ 9).

Μία φορὰ κι' ἔταν καιρὸ,
Δημοτικὰ Παραμῦθια, Τόμος
Α'. Συλλογὴ Γεωργίας Ταρ-
σοῦλη. Ἀδετο δρ. 40. Δεμένο
δρ. 45 (9,50 καὶ 11,50).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Εξ-
ενοπούλου, δι' ἐορτὰς Σχολείων
καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος
δρ. 15. (5,50 καὶ 7,50). Β'
Τόμος δρ. 15. (5,50 καὶ 7,50).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (2 τομί-
δια, Β' καὶ Γ') ἕκαστον δρ. 2,50
(1,50 καὶ 3).

Πράξας δὲ Νικίου, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 25. (7 καὶ 9,50).

Ἡ Πνευσιπώλης, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 25. (6 καὶ 9,50).

Ἡ Πατρις, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 25. (7 καὶ 9,50).

Ἡ Φώτης, ἔμπροσθεν διήγημα
δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).